कुलकं ॥ ० ॥ तां पुण्यदर्शनां दृष्ट्वा निमित्तज्ञ स्तपोधनः । याच्यमाशंसिताबन्ध्यं पार्थिवं पुनरब्रवीत् ॥ ८७ ॥ अदूरवर्त्तिनीं सिद्धिं राजन्विगणयात्मनः । उपस्थितेयं कल्याणी नाम्नि कीर्त्तित एव यत् ॥ ८८ ॥ वन्यवृत्तिरिमां शश्वत्सम्यगाराधनेन गां । विद्यामभ्यसनेनेव प्रसादयितुमर्हसि ॥ ८९ ॥ प्रस्थितायां प्रतिष्ठेथाः स्थितायां स्थानमाचरेः । निषण्णायां निषीदास्यां पीताम्भसि पिबेरपः ॥ ९० ॥

तामिति । वशिष्ठः राजानं प्रति पुनः अब्रवीत् किं० दृष्ट्वा तां धेनुं दृष्ट्वा किं० धेनुं पुण्यं दर्शनं यस्याः सा तां किं० वशिष्ठः निमित्तस्य कारणस्य ज्ञः ज्ञाता पु० किं० तप एव धनं यस्य सः पु० किं० प्रार्थनीयं सफलं आशंसिता ॥ ८७ ॥ अदूरेति । हे राजन् आत्मनः मनोरथस्य सिद्धिं शीघ्रभाविनीं त्वं विगणय जानीहि यस्मात् कामधेनोर्नामउच्चारणमात्रेण सेयं समागता किं० धनुः मङ्गलवती ॥ ८८ ॥ वन्येति । हे राजन् इमां धेनुं प्रसन्नां कर्त्तुं त्वं योग्योऽसि किं० प्रकारेण निरन्तरं सम्यक् आराधनेन धेनोः पश्चाद्गमनेन किं कुर्व्वन् वने भवस्य फलमूलादेः भक्षणेन जीवन्सन् यथा अभ्यासेन विद्यां प्रसादयितुं अर्हति ॥ ८९ ॥ प्रेति । हे राजन् प्रयातायां धेन्वां त्वं प्रयाहि पुनः स्थितायां धेन्वां त्वं स्थितिं कुरु पुनः निषण्णायां उपविष्टायां धेन्वां त्वं निषीद उपविश्य पुनः धेनोः जलस्य पानानन्तरं त्वं जलं पिब ॥ ९० ॥